

κρύπτουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν διαβατῶν, καὶ φθάνει τις ἐν αὐτῇ ἐκ διαφόρων μερῶν.

Αἱ κλεισταὶ ἀστυνομικαὶ ἀμμάξαι, αἵτινες ἔρχονται ὅπως καταθέσωσι τὸ ἐκ διαφόρων ἀστυνομικῶν σταθμῶν τῶν Παρισίων παραληφθὲν φορτίον αὐτῶν, εἰσέρχονται διὰ τῆς κρηπίδος τοῦ Ὁρολογίου. Δύναται ὁμῶς νὰ ὑπάρῃ τις ἐκεῖ διερχόμενος διὰ τῆς αὐλῆς τῆς Σαὶν-Σαπέλ, ὃ δὲ κύριος Λεκὸκ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν ταύτην.

Δὲν ἐπεθύμει νὰ συναντήσῃ τοὺς περὶ τὰ γραφεῖα κυκλοφοροῦντας ἐπόπτας καὶ ἀστυνομικοὺς πράκτορας, διότι ὑπῆρχον ἀκόμη τινές, οἵτινες εἶχον ὑπηρετήσει ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἤθελον ἐκπλαγῇ νὰ ἴδωσιν αὐτὸν εἰς μέρος, ἐνθα δὲν ἐφαίνετο πλέον πρὸ τῶσων ἐτῶν.

Ὁ δυστυχὴς ἠλπιζεν ἀκόμη ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν ἤθελεν ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἣτις ἀπασχολεῖ ἀπαντας τοὺς Παρισίους, καὶ κατὰ μείζονα λόγον, ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας.

Ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ κρατητηρίου τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἤθελε τῷ διευκολύνει μυστικὴν μετὰ τοῦ δεσμῶτου συνέντευξιν, καὶ ὅστις, ἀναμφιβόλως, δὲν θὰ ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ διακοινώσῃ εἰς τοὺς ὑφισταμένους αὐτοῦ τὰς θλίψεις τοῦ φίλου τοῦ Λεκὸκ.

Παρετήρησε τὸν Πιεδούσην, ἰστάμενον πρὸ τῆς θύρας τῆς φυλακῆς μετὰ στάσιν ἀνθρώπου περιμένοντος ἀγγελθεῖσαν ἐπισκεψιν.

Ὁ γέρον δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μετ' εὐχαριστήσεως τὸν πράκτορα, ὅστις εἶχε συλλάβει τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Κιτῆστη, ἐν τούτοις, κύριος ἑαυτοῦ, ὅπως μὴ δείξῃ δυσσρέκειαν, καὶ διηυθύνθη εὐθὺς πρὸς αὐτόν.

Ὁ Πιεδούσης εὕρισκετο εἰς περισσοτέρων τοῦ κυρίου Λεκὸκ ἀμηχανίαν, διότι ἐθλίβετο εἰλικρινῶς ὅτι, ἐκτελῶν τὸ καθήκον του, ἐγένετο πρόξενος μεγάλης λύπης εἰς τὸν ἀρχαῖον προϋστάμενόν του. Ἐκράτει τὸν πῖλόν του ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἐζήτηε φράσιν τινά, ἵνα δικαιολογηθῇ, ὅτε ὁ κύριος Λεκὸκ εἶπεν αὐτῷ μελιχίως :

— Λοιπὸν ! παιδί μου, ἔκαμες τὰ 'δικά σου χθὲς τὸ βράδυ ; "Ω ! δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζὺ σου δι' αὐτό, διότι καὶ ἄλλοι καθὼς σὺ θὰ ἡπατῶντο. Ὁ προϋστάμενός σου μοῦ τὰ διηγῆθη ὅλα σήμερον τὸ πρῶτ' καὶ δὲν ἀπορῶ πῶς ἡπατήθης. Τὸ στρατήγημα τοῦ χαρτοφυλακίου ἐξετελέσθη θαυμασίᾳ, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, σ' εὐχαριστῶ, διότι ἐνήργησας μετὰ πραότητος. Ὁ υἱός μου μέλλει νὰ νυμφευθῇ, ὥστε ἂν συνέβαινε σκάνδαλον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πενθερᾶς του, θὰ τὸν ἐβλαπτεν.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ ῥητά του, καὶ διηρώτα ἑκυτὸν μήπως ὁ ἀγαθὸς γέρον παρεφρόνησε.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι λογαριάζει πῶς ὕστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ γείνη ὁ γάμος, ἐσκέφθη.

— Ὅλα θὰ διορθωθῶν σήμερον τὸ πρῶτ', ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ὁ προϋστάμενός σου μὲ περιμένει διὰ νὰ με ἀνταμώσῃ με αὐτὸν τὸν ξεμυαλισμένον, ὃ ὁποῖος δὲν εἶχε τοῦλάχιστον τὴν ιδεάν νὰ εἴπῃ χθὲς τὸ βράδυ ὅτι ἦτο υἱός μου διὰ νὰ μὴ πλαγιάσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Ὑστερον ἀπὸ πέντε λεπτὰ συνομιλίαν, ἡ ὑπόθεσις θὰ κανονισθῇ, διότι πρέπει ὁ κύριος υἱός μου νὰ μοῦ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ παληόπαιδα αὐτὰ τὰ χάνουν, ὅταν ἰδοῦν τὴν ἀκρὴ τῆς μύτης ἐνός ἀστυνομικοῦ κλητῆρος. Θέλω νὰ ἦσαι ἐκεῖ παρὼν διὰ ν' ἀκούσῃς τί θὰ τοῦ ψάλλω. Κτύπησε τὴν θύραν, γέρω Πιεδούση μου, διότι συναχάνομαι ὅταν ὁμιλῶ ἔξω.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε Λεκὸκ, ἐψιθύρισε ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ἀλλὰ διὰ τὴν ὥραν δὲν θὰ εὕρητε τὸ παιδί σας εἰς τὸ δωμάτιόν του... μάλιστα ὁ ἀρχηγός μ' ἔβαλε νὰ φυλάγῃ ἐδῶ διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένετε.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Λουδοβίκος ; Μήπως τὸν μετέφεραν εἰς Μαζάς ; Ὁχι, αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη.

— Τὸν ἐπροσκάλεσε ὁ ἀνακριτής.

— Ἀπὸ τῶρα ; ἀνέκραξε μετ' ἄλγους ὁ γέρον.

— Ναί... ὁ ἀνακριτὴς ἦλθε ἐπίτηδες... προτίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα... ὁμῶς ἡ πρώτη ἀνάκρισις δὲν τραβᾷ πολὺ... διότι καὶ ὁ ἀρχηγός δὲν ἔχει ἀκόμη ὅλαις ταῖς πληροφορίαις, ἡ ὁποίαις χρειάζονται διὰ τὴν ἀνακρίσιν... διὰ τοῦτο, ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτὰ, ὁ υἱός σας θὰ ξανάλθῃ εἰς τὸ κρατητήριον.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὠχρίασεν.

Ἡ εἰδήσις, ἣν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ τῷ ἔδιδεν, ἐτάραττε πάντας τοὺς ὑπολογισμούς του.

Ἐπεθύμει σφόδρα νὰ ἴδῃ τὸν Λουδοβίκον, πρὶν οὗτος ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, νὰ τὸν ἴδῃ ὅπως μάθη παρ' αὐτοῦ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, καὶ τῷ ὑποδείξῃ μετὰ ταῦτα σύστημα, παραδεκτὸν ὑπερασπίσεως, ὅπως τὸν καταστήσῃ προσεκτικὸν ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων, ἃς θέλουσι τῷ ἀπευθύνει, ὑποδείξῃ δὲ αὐτῷ τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἂν ὁμιλήσῃ πολὺ, καθὼς καὶ ἂν ἤθελε σιγήσῃ.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ του, ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὰς ἀπερισκεψίας του, ἄλλως τε ἡ πείρα τοῦ ἐπαγγέλματος τὸν ἐδίδαξεν ὅτ' δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰνέ τις ἀθῶος ἔν' ἀπολογηθῇ εὐκόλως.

Ἦδη ἦτο πλέον ἀργά.

Ὁ γραφεὺς κατεχώρισεν ἤδη τὰς ἀπαντήσεις τοῦ κατηγορουμένου, ἀπαντήσεις δοθείσας ἐν ψυχικῇ ταραχῇ ἕνεκεν τῆς ἀπροσδοκῆτος συλλήψεως αὐτοῦ, καὶ αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον ὡς βάσις τῆς κυρίας κατηγορίας.

— Τί νὰ εἴπῃς ἄρά γε ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀνησύχως ὁ κύριος Λεκὸκ.

Δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἀβεβαιοτήτι.

Ἐκ τοῦ βάρους τοῦ διαδρόμου, οὐτινος ἡ μία πλευρὰ σχηματίζεται ἐκ τῶν

κρηπίδων τῆς Σαὶν-Σαπέλ, εἶδεν ἐξέρχόμενους, κατὰ πρῶτον, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, συνομιλοῦντα μετὰ τινος ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, εἰτὰ, ὀλίγον τι ὀπισθεν, μεταξὺ δύο χωροφυλάκων, ὧν ὁ εἰς τὸν ἐκράτει διὰ μικρᾶς ἀλύσου, δι' ἧς εἶχον προσδέσει τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν του, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λουδοβίκον, ὠχρόν, μετὰ τὴν ὄψιν ἡλλοιωμένην, με κεκλιμένην κεφαλὴν, τὸν υἱὸν τοῦ βαδίζοντα διὰ τοῦ ἀβεβαίου βαδίσματος καταδίκου, ὃν ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν λαϊμητόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπὶ τῶν ἐμπρόσθοφυλάκων καλύδαι.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1870 διαρκοῦντος τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

Τὰ πρόσωπα ταύτης εἰσὶν : Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ τοῦ... Συντάγματος τῆς γραμμῆς ; ὁ ἱατρὸς Λουρβίλ, προσκεκλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φορητῶν γαλλικῶν νοσοκομείων ; ὁ ἐπίταρος Βέτζελ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ; ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ, ἀξιωματικὸς Ἀγγλος καὶ στρατιωτικὸς ἀνταποκριτὴς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ; ἡ Μέρη Μερρίκ, νοσοκόμος τῶν γαλλικῶν νοσοκομείων ; ἡ Χάρις Βράνδον, νέα Ἀγγλίς ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀγγλίαν.

A'

Αἱ δύο γυναῖκες.

Ἦτο φοικώδης νύξ.

Ἡ βροχὴ ἔπιπτε κατὰ χειμάρρους.

Περὶ τὴν ἐσπέραν δύο ἀποσπάσματα, γαλλικὸν καὶ γερμανικόν, συνεκρούσθησαν τυχαίως παρὰ τὸ χωρίον Λαγκράνζ ἐπὶ τῶν γερμανικῶν συνόρων, οἱ δὲ Γάλλοι, ἐν τῇ ταχύτητι τῆς συμπλοκῆς ταύτης, ἐνίκησαν θέντες ἐκτὸς μάχης ἐκατοντάδας τινὰς Γερμανῶν.

Ἡ μάχη αὕτη ἦν ἀξία λόγου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν τοῦ Βίσεμπουργ, παρηγκωνίσθη ἐν τῷ κρότῳ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἡμέρας, μόλις δὲ ἀνέγραψαν αὐτὴν αἱ ἐφημερίδες.

Ἡ νύξ προύχωρει.

Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ, ὅστις διώκει τὸ γαλλικὸν ἀπόσπασμα, κάθηται ἐντός τινος χωρικῆς καλύβης, ἣτις ἦτο ἡ κατοικία τοῦ μυλωθροῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἀναγνώσας ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἀγροτικῆς λυχνίας εἰδήσεις τινὰς τοῦ ἐχθροῦ, περιπεσούσας εἰς χεῖρας του, ἐνῶ αἱ φλόγες τῆς ἐστίας ἐσβέννυντο. Αὐλοὶ τινες καίουσιν ἐν τῇ ἐστίᾳ ἀκόμη, ἀναδίδοντες λάμψεις καὶ φωτιζόντες ἀσθενῶς τὸ οἶκημα.

Τὸ ἔδαφος εἶνε ἐπεστρωμένον μετὰ τοὺς κενούς τοῦ μυλωθροῦ σάκκους.

Ἡ κλίνη, χονδροειδῆς μικρὰ τοιαύτη, κεῖται παρὰ τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου, οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποῖου ἐπικαλύπτονται δι'

εἰκόνων τοῦ Ἐπινάλ, παριστωσῶν θρησκευτικὰ ἢ στρατιωτικὰ ἀντικείμενα καὶ προδιδουσῶν ὅψιν παραδόξου καὶ ἀφελοῦς ἀγροτικοῦ μουσείου.

Ἡ θύρα, δι' ἧς συγκοινωνεῖ τὸ δωμάτιον τοῦτο μετὰ τοῦ μαγειρείου, ἔχει ἀφαιρεθῇ, χρησιμεύουσα ἀντὶ φορείου διὰ τοὺς ἐκ τῆς μάχης τραυματίας.

Ἐξηλωμένοι οὗτοι ἐπὶ ἀχύρων, ὅσον ἦτο δυνατόν καλλίτερον, ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐθεραπεύοντο ὑπὸ ὁμοφύλου των ἰατροῦ καὶ Ἀγγλίδος νοσοκόμου, προσκεκολλημένης εἰς τὸ κινητὸν νοσοκομεῖον.

Ἡ θύρα εἶχεν ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τεμαχίου παχέος ὑφάσματος ἀντὶ θυροπαραπετάσματος.

Ἐτέρα θύρα, αἰκίος διαμείνας, φέρει ἐκ τοῦ δωματίου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ καὶ ἥτις μένει κεκλεισμένη.

Ἐπιμελῶς ἐπίσης εἶνε κεκλεισμένον καὶ τὸ μόνον παραθύρον, οὗτινος τὰ ἐσωτερικὰ παραθυρόφυλλα εἰσὶν ἐστερεωμένα δι' ἀσφαλοῦς ξυλίνου μοχλοῦ ἐσυρμένου ἐπ' αὐτῶν.

Περίξ ἔξωθεν αὐτὸς οὗτος ὁ λοχαγὸς εἶχ' τοποθετήσῃ τοὺς φρουρούς, οὐδεμίαν δ' ἡμέλησε τῶν ἀναγκαιουσῶν προφυλάξεων, ὅπως ἀσφάλισεν εἰς τοὺς ἀνδρας τοῦ μίαν ἀτάραχον ἀναπύσεως νύκτα.

Ἐξακολουθεῖ προσεκτικὸς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εἰς χεῖράς του περιελθουσῶν ἐχθρικῶν εἰδήσεων, λαμβάνων ἀπ' αὐτῶν σημειώσεις.

Τὸ θυροπαραπετάσμα ὑψοῦται καὶ ὁ ἰατρὸς Σουρβίλ εἰσέρχεται, προχωρῶν μὲν χεὶρ τῆς μικρᾶς στρογγύλης τραπέζης, παρ' ἣν κάθεται ὁ λοχαγός.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν οὗτος ἀποτόμως.

— Ἀπλὴν ἐρώτησιν, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς. Ἐχομεν πιθανότητά τινα ὅτι θὰ ὦμεν ἡσυχοὶ τὴν νύκτα ταύτην;

— Ποίαν ἀνάγκην ἔχετε νὰ τὸ γνωρίζετε; ἐπανελάθεν ὁ λοχαγὸς μετὰ τινος κινήματος δυσπιστίας.

— Τὸ ζητοῦσιν οἱ τραυματίαι... Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι εἶνε τόσο ἀνήσυχοι διὰ τὰς ὀλίγας ταύτας ὥρας, ὥστε καὶ ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν, οὓς ἤθελον ἀφήσει τὰ τραυματικά των νὰ κοιμηθῶσι, δὲν τολμῶσι νὰ δοθῶσιν εἰς ὕπνον... τί νὰ τοῖς εἶπω;

Ὁ λοχαγὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐν τούτοις κατὰ ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε, ἐπανελάθεν ὁ χειρουργός.

— Γνωρίζω ὅτι εἴμεθα κύριοι τοῦ χωρίου πρὸς τὸ παρόν... ἀλλ' οὐδὲν πλέον τούτου. Ἰδοὺ τί εἰδήσεις τοῦ ἐχθροῦ κατέσχομεν.

Καὶ συγχρόνως συνέλιθεν ἐντὸς τῶν δακτύλων του ἐν ἀνυπομονησίᾳ φύλλα χάρτου.

— Δὲν εὔρον ἐν αὐταῖς, προσέθηκεν, οὐδεμίαν πληροφορίαν, ἥτις ἀληθῶς νὰ δυνήθῃ νὰ μὲ διαφωτίσῃ. Πᾶν ὅ, τι γνωρίζω εἶνε ὅτι τὸ κύριον σῶμα τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ εὐρίσκεται πλησιέστερον τοῦ σημείου, ὅπερ κατέχομεν ἢ τὸ κύριον σῶμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἐκ τούτων συμπεράνατε. Οὐδὲν ἕτερον ἔχω νὰ σᾶς εἶπω.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι οὐδὲν ἐνεῖχον τὸ ἐνθαρρυντικόν.

Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ ἠγέρθη, ἐπανεθέκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν κουκούλαν τοῦ διαβρόχου αὐτοῦ μανδύου, ἀνῆψε σιγᾶρον ἐκ τῆς λυχνίας καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Ποῦ μεταβαίνετε, λοχαγέ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Νὰ κάμω τὸν γυρὸν μου εἰς τὰς ἐμπροσθοφυλακάς.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἀνάγκην τοῦ δωματίου τούτου;

— Ὁχι, προτοῦ παρέλθωσιν ὦραι τινές. Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ μεταφέρητε ἐνταῦθα τινὰ τῶν τραυματιῶν σας;

— Ἐσκεπτόμην τὴν Ἀγγλίδαν κυρίαν, ἐπένελεν ὁ ἰατρὸς. Τὸ μαγειρεῖον δὲν εἶνε διὰ ταύτην τὸ προσφορώτερον μέρος. Ἐνταῦθα θὰ εὐρίσκετο καλλίτερον, ἢ δὲ νοσοκόμος, ἥτις εἶνε Ἀγγλὶς ἐπίσης, θὰ ἠδύνατο νὰ τῆς κρατῇ συντροφίαν.

Ὁ λοχαγὸς Ἀρνὼλ ἐμεῖδισε δι' ἧθους ἡκιστα ὑποχρεωτικῶς.

— Χμ! χμ! εἶπε, δύο ὥραια πρόσωπα... Ὁ ἰατρὸς Σουρβίλ εἶνε λοιπὸν πάντοτε ὁ φίλος τῶν κυριῶν; Μεταφέρατε λοιπὸν ἐνταῦθα τὰς δύο ὥραιας Ἀγγλίδας, ἐὰν ἔχωσι τὸ θάρρος ἢ τὴν ἀφροσύνην νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς ὑμᾶς.

Καὶ μόνον, πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δωματίου, ἐστράφη.

— Προσεῖξτε, εἶπε, διότι ἔχετε νὰ κάμντε μὲ γυναῖκας, ὅλκι δὲ αἱ γυναῖκες εἶνε περίεργοι.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

Ὁ λοχαγὸς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰ κεκλεισμένα παραθυρόφυλλα τοῦ παραθύρου.

— Ἐγνωρίσατέ ποτε καὶ μίαν μόνην, ἐπανελάθεν, ἥτις, ἐὰν κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀνοίξῃ ἐν παραθύρον, θὰ ἦτο ἱκανὴ ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην; Ὅχι μοι εἶπτε ἴσως ὅτι βρέχει, ὅτι σφοδρὸς ἀνεμὸς μυκάται ἔξω, ὅτι εἶνε τρομερὸς καιρὸς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Αἱ δύο προστατευόμεναι ὑμῶν δὲν θὰ ἔχωσιν ἕνεκα τούτου μετριωτέραν ἐπιθυμίαν ν' ἀνοίξωσι τὰ παραθυρόφυλλα, ὅπερ ἐγὼ δὲν θέλω. Διότι δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι ἀρκεῖ τὸ φῶς τοῦτο ἵνα προδῶσῃ τὴν παρὰ τὰς γερμανικὰς προφυλακὰς στάθμευσίν μας. Εὐτυχῶς ἡ βροχὴ αὐξάνει.

— Δὲν εἶνε πλέον βροχὴ, εἶνε κατακλυσμός.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, τοῦτο μᾶς εἶνε σωστικόν.

Καὶ μὲ τὴν παρήγορον ταύτην παρατήρησιν ἐξῆλθεν, ἐπανακλείσας ταχέως ὀπισθέν του τὴν θύραν, ἥτις ἦγεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἀπεμακρύνθη εὐθαρσῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἀνῆγειρεν αὐθὺς τὸ χονδροειδὲς θυροπαραπετάσμα.

— Δεσποινὶς Μερρίκ! εἶπε, πιστεύετε ὅτι θὰ σᾶς εἶνε δυνατόν ν' ἀπολαύσῃτε αὐτοῦ στιγμῶν τινῶν ἀνάπαυσιν;

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθη γλυκεῖα φωνὴ ἐκ τοῦ μαγειρείου.

Ἐνυπῆρχεν ἐπιβλητικὴ τις μελαγχολίας χροιά εἰς τὸν τόνον δι' οὗ ἡ ξένη προέφερε τὰς δύο ταύτας λέξεις.

— Ἐλθετε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Δύνασθε νὰ φέρητε μεθ' ὑμῶν καὶ τὴν Ἀγγλίδαν ἐκείνην κυρίαν. Ὁ λοχαγὸς θ' ἀγρυπνήσῃ ἔξω ἐφ' ἱκανὸν τῆς νυκτὸς διάστημα.

Μετὰ ἐν ἡ δύο λεπτά αἱ δύο γυναῖκες ἐνεφανίσθησαν.

Ἡ πρώτη τούτων ἦτο ὑψηλοῦ καὶ λεπτοφυοῦς ἀναστήματος, ἀπείρως ἐπιχάριτος εἰς τὴν ἐκ μέλανος μερινοῦ στολῆς τῆς μετὰ τὸ περιλαίμιον, τὰς περιχειρίδας καὶ τὸ περίζωμα λευκά.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὶδος ἔφερε βραχιονιστῆρα, ἐφ' οὗ ἦτο κεντημένος ὁ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς Συνθήκης τῆς Γενεύης.

Ἡ ὀχρότης καὶ ἡ θλίψις τῆς μορφῆς τῆς καθίστων αὐτὴν θελκτικωτέραν. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς, τὸ ἡμελημένον τῶν κινήσεών τῆς προέδιδον ὅτι ὑφίστατο ἀπὸ μακροῦ μυχίαν ἠθικὴν ὀδύνην.

Ἐν τῇ στάσει τῆς κεφαλῆς τῆς ἐνυπῆρχε παράδοξόν τι καὶ ἀμιγῆς μεγαλειότης, οἱ δὲ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἡσφάλιζον αὐτῇ καλλονὴν καὶ χάριν ὑφ' οἷαν δὴποτε ἐνδυμασίαν.

Ἡ σύντροφός τῆς ἦτο μικροτέρου ἀναστήματος καὶ μᾶλλον μελάγχρους. Ἡ μορφή τῆς εἶχε τινὰ χαρακτηριστικὰ ἐξέχοντα τοιαύτης φύσεως, ἅτινα ἐδικαιολόγουν τὴν ἀβρὰν ἐπιμονὴν τοῦ ἰατροῦ ὅπως τὴν ὑπηρετῇ.

Οὐ ἕνεκα καὶ ὁ ἰατρὸς οὗτος εἶχε προσενηχθῇ, ὡς θὰ ἔπραττε καὶ πᾶς ἄλλος ἀνὴρ.

Ἡ παγκόσμιος ψῆφος τοῦ ἰσχυροῦ φύλου θὰ τὴν ἀνεκέρυττεν ὥραιαν γυναῖκα.

Ἐφόρει μακρὰν λινὴν ἐσθῆτα φαϊόχρουν, καταπίπτουσαν μέχρι τῶν πεδῶν, καὶ ἀπητεῖτο ὄντως τὸ φυσικῶς εὐγραμμὸν ἐξαιρέτου ἀναστήματος διὰ νὰ προσδίδῃ κομψότητα εἰς τόσῳ χυδαῖον καὶ βαρὺ ἐνδυμα.

Ἐν τούτοις τὸ μαρσαμῶδες τῆς στάσεώς τῆς καὶ ἡ ἐξησθημένη φωνή τῆς, ὅταν προσκλίνασα νῆχάριστρε τὸν ἰατρὸν διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς προθύμους φροντίδας του, παρείχον τὸ ἐνδόσιμον ὅτι ἦτο λίαν κεκμηκυῖα καὶ ἄτονος, μάτην δ' ἐπειράθησαν τὰ βλέμματά τῆς ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐκεῖνῳ νὰ διακρίνωσι καλῶς τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα.

Ἐλαβε ζωηρῶς ἐκ τοῦ βραχίονος διὰ κινήσεως γυναικός, ὑποστάσης πρὸ ὀλίγου ζωηρὸν τρόμον καὶ τῆς ὁποίας τὸ νευρικὸν σύστημα διατελεῖ εἰσέτι τεταρραγμένον.

B'

Μία σύγχρονος Μαγδαληνή.

— Μίαν μόνην σύστασιν, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρὸς. — Προσεῖξτε μὴ ἐγγίστητε καὶ τὸ παραθυρόφυλλον τοῦτο, διότι δὲν

πρέπει νὰ διολισθήσῃ ἔξω τὸ ἐλάχιστον φῶς. Καὶ ἤδη εὐκρεστήθητε νὰ ἐγκατασταθῇτε ἐνταῦθα ὅ,τι κάλλιον. Κατευνασάτε τοὺς φόβους σας, ἐὰν ἔχετε ἀκόμη τοιοῦτους, καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὑπάρχει ἐνταῦθα εἰς Γάλλος, ὅστις σὰς εἶνε ὅλως ἀφωσιωμένος.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔφερεν εὐγενῶς εἰς τὰ χεῖλη του τὴν χεῖρα τῆς μελαγχροῦνης νέας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς ὁχληρὸς.

Ἦτο οὗτος εἰς τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἡγρούνηον ἐν τῷ νοσοκομείῳ καὶ ὅστις ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι τραυματίας τις, μετατοπίσας τὸν ἐπίδεσμόν του καὶ ἀπολέσας ἱκανὸν αἷμα, ἐφαίνετο λιπόθυμος.

Ὁ ἱατρός ὑπετάχθη μετὰ μεγίστης δυσθυμίας εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐξῆλθε βλασφημῶν ἐνδομύχως.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀπέμειναν μόναι.

— Θέλετε νὰ καθίσητε, κυρία; ἡρώτησεν ἡ νοσοκόμος.

— Μὴ με καλεῖτε κυρίαν, σὰς παρακαλῶ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγκαρδῶς. — Ὀνομάζομαι Χάρις Βράνδον. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά σας;

Ἡ νοσοκόμος ἐδίσταζε.

— Δὲν εἶνε τόσο ὥραϊον ὡς τὸ ἰδικόν σας, ἐπέλλισε. Καλεῖτέ με Μέρσην Μερρίκ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε.

Μήπως εἶπεν ὄνομα, ὅπερ δὲν τῇ ἀνῆκε; Ὑπῆρχε κακὴ τις φήμη προσκεκολλημένη εἰς τὸ ἀληθές ὄνομα, ὅπερ δὲν ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

Διήγημα ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ ἔτους

ΤΩΙ ΑΙΣΩΠΩΙ

«Μητέρα... δὲν θὰ σηκωθῶ σήμερα καθόλου;...

— Ὅχι, παιδί μου, κάνει πολὺ κρύο... Μιὰ μέρ' ἀκόμη τί θὰ πάθης;... καθῆσαι στὴν ἡσυχίαν σου. Σηκώνεσαι αὐριο τοῦ εἶνε πρωτοχρονιά.

— Καλὰ, μητέρα...»

Καὶ τὸ παιδίον ἐπανακλείει τὰ βλέφαρα, καὶ ἀνεγείρει μέχρι σιαγόνος τὸ ἐρυθρὸν κλινοσκεπάσμα, καὶ μένει οὕτως ἥρεμον ἐντὸς τῆς μικρᾶς του θαλπνῆς κλίνης... Κρῖμα νὰ ᾔνε ἀσθενές! ἀσθενές ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας, τὰς θορυβῶδεις παραμονὰς τῆς πρωτοχρονίης... Καὶ τὰ καταστάματα ἔχουσιν ἤδη ἐκθέσει τόσον ὥραϊα ἀθύρματα, τὰ ὅποια δὲν δύναται αὐτὸ νὰ θαυμάσῃ... καὶ τὰ ἄλλα παιδία τὰ ὑγιᾶ διέρχονται κάτω με συρίκτρας καὶ με κρόταλα, εὐθυμα, γελῶντα,

χωρὶς νὰ δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνιδία των... Ἄλλ' αὐρίον, τὴν μεγάλην ἡμέραν, θὰ ἐγερθῇ. Τὸ ἐπέτρεψεν ὁ ἱατρός καὶ ἡ μήτηρ. Θὰ ἐξέλθῃ μετὰ λαμπρά του ἐνδύματα εἰς τὸν μικρὸν ἐκείνον προθάλαμον, τὸν πλήρη ἀνθέων καὶ ἡλίου, καὶ ἐκεῖ θὰ δεχθῇ ὅλων του τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων τοὺς ἀσπασμούς καὶ τὰς εὐχάς, καὶ ἡ εὐρεῖα τράπεζα θὰ καλυφθῇ ἐκ τῶν δώρων, τῶν ἀθυρμάτων, τῶν σακχαρωτῶν, τῶν χρυσῶν βιβλίων... τὰ ὅποια θάντανανκλῶνται ἐπὶ τῆς μελανῆς αὐτῆς στιλβηδόνος... Καὶ μετὰ μεσημβρίαν θὰ περιέλθῃ μετὰ τοῦ πατρὸς του τὰ ρωποπωλεῖα, καὶ θὰ κάμῃ ἐπισκέψεις, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ ἐσπέρας, κατὰφορτος πάλιν δώρων καὶ εὐχῶν...

Αὐτὰ ὀνειρεύεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ ἀσθενὲς παιδίον, καὶ τὰ γλυκεῖα του ὄνειρα διακόπτουσι κάτω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, αἱ συρίκται, οἱ κωδωνίσκοι, τὰ κρόταλα καὶ οἱ γέλωτες...

Β'

«Μπα!... δικό μου εἶνε καὶ αὐτό, μπαμπά;

— Δικό σου... κι' αὐτό, παιδί μου, δικό σου... κι' αὐτό ἀκόμη... σοῦ τῶσταιλε ἡ θεῖσα σου... βλέπεις τί ὥραϊο;... κι' αὐτό...

— Ὅλα!...

Τὸ παιδίον μορφαίνει χαριέστατα κατ' ἀρχάς, καὶ ἐκρήγνυται κατόπιν εἰς ἀγυρόν γέλωτα. Ὅλα... μάλιστα, ὅλα εἶνε ἰδικά του! τὸ ἀτμόπλοιο μετὰ τὰς πολλὰς σημαίας, ὁ σιδηρόδρομος μετὰ τοὺς πρασίνοὺς τροχίσκους, τὸ ροδόχρυσον βιβλίον μετὰ τὰς εἰκονογραφίας, ἔν ξίφος, ἔν τύμπανον, ἔν πιλίκιον... Καὶ τόσαι ἀνθοδέσμαι; καὶ ἡ μπομπονιέρες;... ὦ, πόσον εἶνε σήμερον εὐτυχὲς τὸ παιδίον! Αἰώνιον μειδίμα διαστέλλει τὸ μικρὸν του ρόδιον χεῖλος, καὶ λάμπουσιν ἐκ τῆς χαρᾶς οἱ μεγάλοι του καστανοὶ ὀφθαλμοί... Δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο ἀσθενές. Ἀκτινοβολεῖ ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν, μετὰ τὸν μεγάλον χρυσοειδῆ κόσμυθον τοῦ λαμοδέτου, μετὰ τὰ μικύλα στιλπνὰ ὑπόδηματά, μετὰ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους, μετὰ τὰς εὐτραφεῖς παρειάς. Ἡ ἀνάρρωσις νὰ συμπέσῃ μετὰ τὴν πρωτοχρονίαν... ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ὑγείας μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους. ὦ, ἦτο ὥραϊος οἰωνός! Ἡ εὐτυχία του ἦτο γλυκεῖα, ἀμιγής. Ἡ τράπεζα ἐκείνη ἐπληρώθη κομψοτεχνημάτων πολυχρόων, στιλπνῶν· αἱ εὐχαὶ ἀντήχουν ἀπὸ πρῶις μέχρι ἐσπέρας, ὁμοῦ μετὰ τοὺς πολυεῖδεις κρότους τῶν ἀθυρμάτων, εἰς τὸν προθάλαμον τὸν πλήρη ἀνθέων καὶ ἡλίου. Τίποτε δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμήσῃ πλέον. Ἐπαίζεν. ἐτρώε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ φαιδρᾷ ἐνσαρκῶσει τῶν ὀνείρων του, ἐν μυροβόλῳ τινὶ πραγματικότητι, ἄνευ κόρου, ἄνευ ἄλλων ὀνείρων.

Καὶ ὅταν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀνταπεκρίνετο τὸ παιδίον ὑπερήφανον πρὸς τὰς συρίκτρας, τοὺς κωδωνίσκους, τὰ κρόταλα καὶ τοὺς γέλωτας...

Γ'

«— ὦ ναί... ἐδίασκέδασα πολὺ, μπαμπά μου!

— Αἶ, τί λές λοιπόν;... δὲν εἶνε σωστό νὰ πᾶς αὐριο καὶ εἰς τὸ Σχολεῖο;... ἔχεις τόσες ἡμέρες... εἶσαι καλά... δὲν εἶσαι καλά;

— Καλὰ, μπαμπά μου...»

Καὶ με κατηφές πρόσωπον βραίνει θλιβερώς πρὸς τὴν μικρὰν του κλίνην τὸ παιδίον. Ριγεῖ συστελλόμενον ὑπὸ τὰ ψυχρὰ κλινοσκεπάσματα... ὦ, τοῦ ἀπέλπιδος τέλους τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἡμέρας!.. Τὸ Σχολεῖον!... Αὐρίον θὰ ἡγείρετο πάλιν μετὰ τὴν ιδέαν τοῦ δυσκόλου, τοῦ ἀναιροῦ μαθήματος μετὰ τὸν φόβον τοῦ αὐστηροῦ, τοῦ κακοῦ διδασκάλου... Καὶ εἶχε μίαν νύκτα ὀλόκληρον ἐνώπιόν του νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς μελαγχολικὰς ταύτας σκέψεις! Κρῖμα νὰ μὴ ᾔνε ἀσθενές! Προτιμότερα τὰ ἱατρικὰ τῶν σημερινῶν σακχαρωτῶν, ὅταν αὐρίον τὸν περιμένῃ ἡ κόλασις τοῦ Σχολείου... Οὐτε θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ πλέον τὰ θύρματά του, τὰ καλύπτοντα ἀκόμη τὴν τράπεζαν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον... σκοτεινὸν ἤδη καὶ σιγῆλόν... Ἀπεγοητεύθη ἐδηλητηριάσθη ἡ χαρὰ του ὅλη μετὰ τὴν πικρίαν τῆς εἰδήσεως ἐκείνης... Διὰ τί νὰ τῷ ὑπενθυμίσωσι πάλιν τὸ Σχολεῖον, τὰ βιβλία, τὸν διδάσκαλον, τὸ σφάλμα, τὴν τιμωρίαν; Καλὰ τὰ εἶχε λησμονήσει!... Καμμία λοιπὸν εὐτυχία δὲν εἶνε ἀμιγής; Πόσον ὥραϊον περιέμενε χθὲς τὴν ἐξέγερσιν, καὶ πόσον τὴν φοβεῖται ἀπόψε!... Ἄς ἦργει τοῦλάχιστον ὅσῳ τὸ δυνατόν!.. Ἄλλ' αἱ ὥραι παρέρχονται ταχέως. Ἡ ἡμέρα ἔδυσεν. Ἡ νύξ προχωρεῖ. Ἀραιότεροι ὀλοὲν καὶ ἀσθενέστεροι εἰρωνεύονται, κάτω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, τοὺς μελαγχολικοὺς διαλογισμοὺς τοῦ παιδίου, οἱ ἥχοι τῶν συρίκτρων, τῶν κωδωνίσκων, τῶν κροτάλων καὶ τῶν γελῶτων...

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα. διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἀρ. 4.

Ἀπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσᾷ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσι αὐτὰς τῷ κ. Ι. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἂς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».